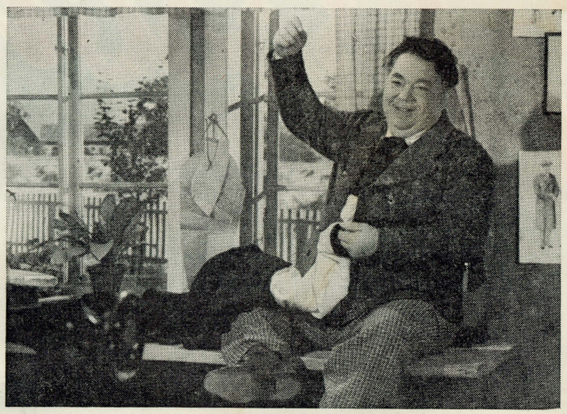
Edvard Persson

Kommande Edvard-Perssonfilmer

DEN GLADE SKRÄDDAREN

The happy tailor

En film i allra bästa Edvard Persson-stil med Skåne som bakgrund. Musik: Alvar Kraft.

I rollerna: EDVARD PERSSON, Mim Persson, Marianne Gyllenhammar, Sture Djerf, Ivar Kåge.

SÅNGEN OM GAMLA STAN

The song of the old town

Scenario: Ragnar Hyltén-Cavallius — efter en idé av Bertil Malmberg. Regi: Ragnar Hyltén-Cavallius. Musik: Alvar Kraft. Foto: James B. Shackelford och Olle Nordemar. Färgsystem: Cine Color.

I rollerna: EDVARD PERSSON, George Fant, Gunnel Broström, Elsie Albiin. Den första svenska färgfilmen fylld av musik.

Producent och distributör:

AB EUROPA FILM

Kungsgatan 24 — Stockholm — Sweden

Telegramadress: Europafilm, Sweden

Gåsapågens väg mot stjärnorna

Edvard Persson är den största komiska begåvning svensk film någonsin ägt, och denne lysande artist har under årens lopp fördjupat sin komiska talang, så att den kommit att uttrycka något för det svenska folket djupt väsentligt. Edvard P. står nu som symbol för mycket som vi uppfattar som äkta och oförgängligt svenskt.

Därför har också hans popularitet slagit djupare rötter i Sverige och bland svenskar än någon annan artists. Det finns inga svenska filmer som år efter år kan räkna med samma vidsträckta och trofasta publik som Edvard Perssons.

Så har det varit nu i ett och ett halvt decennium, och så kommer det av allt att döma att fortfara, så länge ännu Edvard P:s gemyt lever och hans vackra sångröst ljuder i nya visor.

Det ligger en imponerande konstnärlig utveckling bakom den position i toppen som Edvard Persson i dag intar, och under sin växlande bana har han långt ifrån begränsat sig till film.

Edvard Persson är född i den stora hamnstaden Malmö vid kusten av Skåne, Sveriges sydligaste och bördigaste provins, den breda humorns, de burgna böndernas, de månghundraåriga storgodsens, de vida slätternas, de böljande bokskogarnas, de havssköljda strändernas lyckliga landskap.

Människorna lever där i harmoni med sig själva och äro varmt fästa vid sin fosterjord. Liksom Skåne vetter mot kontinenten, breder skåningen gärna ut famnen mot hela världen. Han är varmhjärtad, frikostig, godlynt och vill alla människor väl, även de onda — sedan han väl fått taga dem i upptuktelse. Han tror på de goda och uppbyggande krafterna i livet.

Edvard Persson är en typisk skåning, och han har fått gåvan att göra andra människor delaktiga av hans eget rika hjärta.

Edvard Persson skulle bli skådespelare, det var han tidigt på det klara med. Sju år gammal (1895) debuterade han. Han var sin egen författare, sin egen regissör och hade sin egen teater, ett tält på gården till sin faders hus i Malmö. Lokalen rymde 7—8 åskådare, som fick betala 5 öre i entré och som uppbyggdes med våldsamma tragedier. Actor Edvard Persson hade då ännu inte funnit sin kommande stora uppgift, den att sprida glädje omkring sig.

Men redan före 20-årsåldern fann han sin rätta väg. Den förde honom till operetten. Han var nu en smärt ung man med en smältande tenor. Alla de stora tjusarpartierna i de

17 år.

Edvard Persson har Skandinaviens största autografbesvär.

populäraste operetterna kom på hans lott. Hans triumf över alla andra blev greve Danilo i »Glada änkan» av Léhar. Alla kvinnors hjärtan smalt, när de hörde honom. Alltjämt hör hans sångröst till hans stora tillgångar.

Efter att ha lagt fosterlandet för sina fötter, begav sig Edvard Persson vid tiden för förra världskriget (World War I) till grannlandet Finland. I dess huvudstad Helsingfors (Helsinki) verkade han i några år både som regissör, sångare och karaktärsskådespelare.

Det komiska och humoristiska draget i hans läggning blev alltmer uppenbart och framträdde med full klarhet, när han efter återkomsten till Sverige och fädernestaden Malmö blev den bärande kraften i revyerna på Folkets hus teater. Man gav shows på denna scen som framför allt avsåg att roa och underhålla, med sentimentala inslag, och hos Edvard Persson fann publiken just vad den sökte, en äkta humor och en varm känsla.

Från Folkets hus teater gick Edvard P. efter ett par säsonger över till stadens operettscen. Hippodromteatern, en av de ledande i Sverige. Att den blev ledande, var till stor del Edvard Perssons förtjänst. Älskarrollerna överlämnade han från och med nu till andra: han fann sig ännu bättre tillrätta med rent komiska roller. I dylika framträdde han i alla de operetter som stod på 20-talets repertoar, klassiska likaväl som nyskrivna, och hans popularitet i Skåne växte till fantastiska mått.

Det var under denna tid han lade sig till med den lilla lustiga filthatt, som sedan följt honom i en rad av roller och i Sverige är lika känd som Chaplins plommonstop och käpp. När Edvard bar den första gången, blev den operetten en ännu större succé än någon av hans tidigare, och därmed hade Edvard funnit sin mascot. Hans hatt tvättas och pressas med jämna mellanrum, men fortfarande är det samma hatt, även om den ibland har en fjäder istucken eller bär ett färgrikt band kring kullen. Denna hatt är hans trade mark.

Under de allra sista stumfilmsåren spelade Edvard Persson in några filmer i Skåne — sommarglada, soliga lustspel som bars av en äkta munterhet. Höst och vinter spelades de för fullsatta hus runt Skåne, och när Edvard prövade på att visa dem även i det övriga Sverige, inklusive Stockholm, som ännu inte kände honom, slog försöket utomordentligt väl ut. Skåningen Edvard besegrade hela landet.

Omkring 1930 lämnade Edvard P. Malmö och Hippodromen och överflyttade sin verksamhet till Stockholm. Han knöts till A.-B. Europa Film, ett bolag som i allo förstod hans mänskliga och artistiska egenart och som han sedan dess stannat hos — ett nästan unikt fenomen i den rörliga filmvärlden.

Hans första framträdande i Stockholm ägde rum i lustspelet »Söderkåkar», som utspelades i en gammal och idyllisk part of the city, »Söder», där livet ännu i många avseenden förflyter som för ett par hundra år sedan. Det var, kan man säga, en escapatisk film, och den gick rakt till den svenska publikens hjärta. En motsvarande framgång hade aldrig en svensk film uppnått, och den skulle endast slås av kommande Edvard Persson-filmer.

Edvard Persson bosatte sig visserligen i Stockholm, men han var alldeles för klok för att rycka upp sina djupa rötter i den skånska marken. Storstaden är icke hans rätta omgivning, och det är just genom att i enlighet med sin natur bevara det innerliga sambandet med landsbygd och natur som han både hållit sin egen konst så frisk och oförstörd och blivit i stånd till att lyckliggöra många miljoner människor som lever i de stora städerna men som älskar att föras tillbaka till sin barndom fjärran från gatornas bullrande trafik.

Dels äger Edvard Persson en lantgård i Skåne, dels har han gjort till regel att varje sommar förlägga en stor inspelning till någon av de små idylliska städerna.

De stora publikmassornas smak kan växla, men en sak är säker i Sverige, och det är att när någon gång vid jultiden Edvard Perssons sommarfilm har premiär, då strömmar människorna till och bildar de längsta köer som någonsin kan ses framför en svensk biljettkassa.

Till hans allra största framgångar hör »Kalle på Spången» om en skånsk gästgivare, »Söder om landsvägen» om en skånsk bonde, »Skanör—Falsterbo» om en skånsk småstadsbo, »Livet på landet» om en skånsk förvaltare, »Den glade skräddaren» om en skånsk skräddare som blev mjölnare.

I sin allra nyaste film, »Sången om Gamla stan», har han flyttat tillbaka till the medieval part of Stockholm, »The old city», där han redan tidigare sökte och fann motiv för en av sina allra bästa filmer, »Flickorna från Gamla stan».

I "Sången om Gamla stan" spelar Edvard Persson en klassisk musiklärare, som är en stor filosof och älskar ungdomen — även dem som är bitna av jazz och swing. Det filosofiska draget, den allmänmänskliga förståelsen, hjärtats bredd har under årens lopp stadigt ökat i Edvard Perssons rollskapelser. Man långt ifrån enbart skrattar åt honom: man blir gripen och rörd, man värms av ett rikt hjärta och får också en lektion i levnadsvett. Edvard svänger gärna färlan över vad han anser vara vrångt i världen, men bestraffningen är aldrig viktigast för honom. Han vill ställa tillrätta och hjälpa, han önskar det godas väl. Ibland tar han satiren till hjälp — såsom när han med stormande framgång på teatern i Malmö framträdde som den berömde pacifistiska soldaten i den tjeckiska pjäsen om soldaten Schwejks äventyr i första världskriget.

Hur många lagerkransar har inte Edvard P. fått under årens lopp.

Hemma hos Edvard

Julskinkan skäres.

Ett glas saft i sommarvärmen.

Mim framför kameran.

Tillsammans med sin very nice, young and charming wife Mim, som är skådespelerska och ofta uppträder i makens filmer, bor Edvard Persson i en villa utanför Stockholm, på Lilla Essingen, just där den underbart vackra »skärgården» börjar. Det är ett gästfritt och vackert hem, rikt på konstverk och allehanda intressanta prydnadsföremål, av vilka flera hundra skänkts av Edvards tacksamma beundrare och beundrarinnor. Många av dem har kommit från Danmark, där Edvard är minst lika populär som i sitt eget land.

Edvard P. har en son som är kapten i The Royal Swedish Navy.

och Mim Persson

Den senaste Edvard Persson-filmen »Den glade skräddaren», hade Mim Persson äntligen efter många års trogen filmtjänst fått sin första verkligt stora roll, en riktig huvudroll. »Den glade skräddaren» är också hennes 15:de filmroll. Under Edvard Perssons Amerikaturné är hon »bara» med som fru Mim Persson, men hemma i Sverige, i USA och överallt annorstädes, är hon dessutom populär filmkvinna.

Mims filmkarriär började förresten ganska olyckligt. Hon fick chansen att provfilma för ingen mindre än Mauritz Stiller och uppgiften att gestalta Ebba Dohna, en av huvudrollerna i »Gösta Berlings saga». I provscenen skulle Mim gråta, men det kunde hon inte. Hon ansträngde sig till det yttersta och Mauritz Stiller ömsom svor, ömsom bad och bevekte. En vän som var närvarande i egenskap av instruktris, sökte också hjälpa den unga debutanten till rätta och lära henne gråta, men alla ansträngningar var förgäves. Stiller tröttnade så småningom ock så var det bara att kommendera fram nästa provfilmskandidat. Men då kom tårarna på Mim. Hejdlöst. Tyvärr för sent, men däråt var intet att göra. Nästa flicka kunde gråta på befallning och hon fick också mycket riktigt rollen. Hon hette då Greta Gustavsson och blev så småningom — Greta Garbo!

Till filmen kom Mim trots alla motgångar i portgången, trots det första misslyckandet och den stora missräkningen vid provet till »Gösta Berlings saga». Filmen hette »Boman på utställningen» och Karin Svanström var regissör. Nästa film var »Hon den enda» och där spelade hon mot ingen mindre än Ivan Hedqvist, en av de största skådespelare som väl Sverige någonsin ägt.

»Vad kvinnan vill» hette den första film där Edvard och Mim spelade tillsammans. Signifikativt namn, kanske, även om de två inte kände varandra något närmare på den tiden. Efter »Hattmakarens bal» kom så »Sten Stenson Sten», som var den första ljudfilmen.

Två filmer som särskilt bör antecknas i minnet följde därpå, »Söder om landsvägen» och »Än leva de gamla gudar».

I »Än leva de gamla gudar» hade Mim en ganska bra roll — hon spelade fästmö till Edvard. Det var nu det började »dra ihop» på allvar. Och riktigt smällde det under inspelningen av »Lördagskvällar». Då kom Mim och Edvard nämligen en dag överens om att gifta sig. Men när få tid till sådana bagatellartade privatangelägenheter? Ja, man bestämde helt enkelt både dag och tid. Det såg emellertid först ut som om man inte skulle få någon tid alls att smita ifrån och fara till borgmästaren och därför blev de två slutligen tvungna att gå fram till regissören och be om ett par timmars ledighet. »Vad då för»? frågade regissören. »Vi skall gifta oss», svarade Edvard och Mim på en gång. Nå, ledighet beviljades förstås — men bara två timmar! Det blev att sätta sig i en bil och i rasande fart fara in till Rådhuset, där borgmästare Fant vigde i rekordfart, och sedan ut till filmateljén i samma snabba tempo. Precis en timme och fyrtio minuter hade man då varit borta! Och ändå är det över 6 engelska mil till Rådhuset. Sedan fortsatte filmningen som om ingenting hade hänt och sin bröllopsnatt tillbringade Mim på en stor packlåda ute i filmateljén. Man hade nämligen nattfilmning den natten, till råga på allting. Kl. 6 på morgonen fick de fara hem!

Ja, så har Mim fått små uppgifter i film efter film och Boel i »Den glade skräddaren» är faktiskt hennes femtonde filmroll. Jubiléet firar hon alltså som — Edvards fru! Ty Boel

Han som gör musiken

Alvar Kraft, kompositör och kapellmästare, kan i år fira tio-årsjubileum med Edvard Persson. För jämt 10 år sedan var Alvar Kraft engagerad på Nöjesfältet i Stockholm. Där skulle Edvard Persson sjunga en kväll och eftersom Edvards ordinarie ackompanjatör låg sjuk just då, fick Alvar Kraft i uppdrag att ackompanjera. Det blev nya uppträdanden, nya visor av Kraft, det blev turnéer, ja, det blev intimast möjliga samarbete. Numera är Alvar och Edvard oskiljaktliga.

Av visor som de gjort tillsammans kan nämnas »Jag har bott vid en landsväg i hela mitt liv», »Det går ett tåg mot drömmens land», »Den gamla kvarnen», »Alla är vi sjömän på livets stora hav», »Vid brasan», »Tre flaggor» samt nu sist i år »Klockorna i Gamla sta'n».

heter just Edvards fru i »Den glade skräddaren».

Fru Mim är otroligt arbetsam och tycks hinna med allting. Hon sköter själv hushållet där hemma — i jungfrulösa tider på alldeles egen hand, utan hjälp alls — och härskar i en stor villa som det gäller att städa och hålla snygg. För att inte tala om all matlagning. Edvard tycker om god och framför allt vällagad mat och Mim *kan* laga mat. Hon har rykte om sig att vara en riktig mästerkock! Och gäster är alltid välkomna. Edvard hjälper ibland till med maten, ty han älskar att laga mat och är Mim mästerkock så är Edvard det i lika hög grad. Vidare skall hon sköta om Edvards jättelika korrespondens. Hon är med andra ord även hans sekreterare. Hon sköter om familjens ekonomi och besvarar alla autograf- och tiggarbrev med samma mästerskap, hon skall svara i telefon och passa alla Edvards tider. Ja, Mim är i sanning all round. Och en idealhustru.

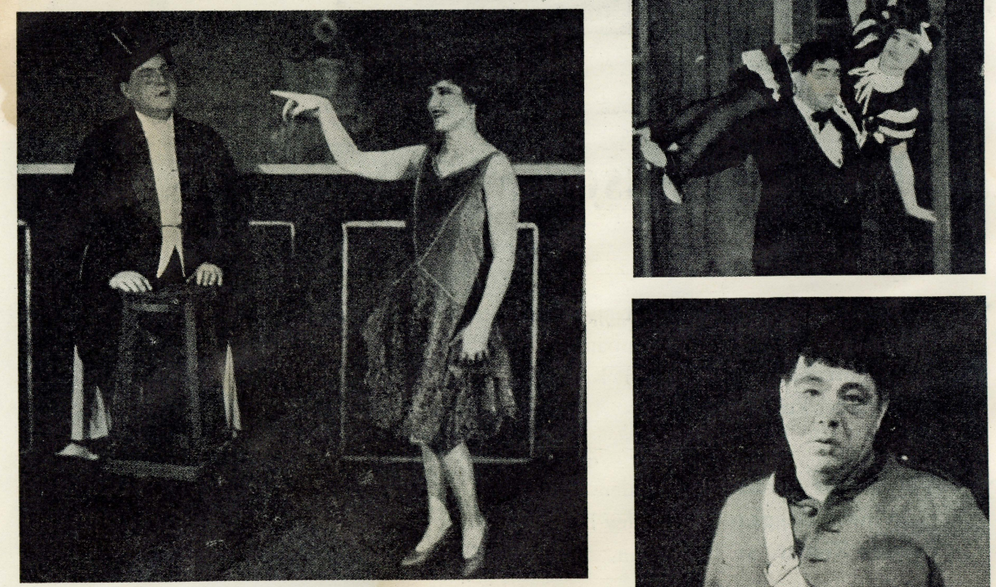
Ett vackrare familjeförhållande än mellan Edvard och Mim får man sannerligen leta efter. Svenskarna i Amerika möter i Mim och Edvard inte bara två populära och utmärkta artister utan i lika hög grad ett lyckligt äkta par.

Edvard Persson hos Thalia

Kyska Susanna (The Chaste Susan) →

Viktorias Husar (The Soldier Boy) ↓

Bajadären (The gipsy Princess)

Soldaten Sweijk (Good Soldier Sweijk)

Edvard Persson och Kungligheten

★ Kronprinsparet — hertigparet av Skåne — hälsar ovan Edvard P. i samband med en välgörenhetsföreställning i Konserthuset under kriget.

★ Vid senaste "ordensregnet" den 6 juni — Svenska Flaggans dag — blev Edvard Persson Riddare av Vasaorden.

★ En annan historia är när Edvard Persson var i Skåne.

En dag kommer Edvard Persson in på Grand Hotel i Hälsingborg. I vestibulen råder ett behagligt halvdunkel, så att när en man kommer ner för trapporna från våningarna och med en nick ler vänligt mot honom, ser Edvard inte vem det är, men han antar att det är en bekant och slänger ur sig ett:

— Tjänare! Tjänare!

Mannen svarade lika glatt:

— Tjänare! Tjänare!

Varpå Edvard går fram till portiern, som då genast säger:

— Såg herr Persson vem det var som kom förbi?

— Nej, det gjorde jag inte!

— Det var Kronprinsen!

— och statsmakten

Edvard Persson och statsminister Per Albin Hansson.

Edvard Persson och Danmarks statsminister Stauning.

Edvard Persson och filmen

1932
Söderkåkar

1933
Lördagskvällar
Den farliga leken
Hemliga Svensson

1934
Flickorna i Gamla sta'n
Kvinnorna kring Larsson

1935
Tjocka släkten
Larsson i andra giftet

1936
Våran pojke
Söder om landsvägen

1937
Än leva de gamla gudar

1938
Baldevins bröllop

1939
Skanör—Falsterbo
Kalle på Spången

En fast punkt

Edvard Persson har blivit en institution som Skansen och Gröna Lund. Man kritiserar honom inte — man accepterar honom med hull och hatt, sådan han rullar fram och står. Man kan inte längre tänka sig honom annorlunda. En fast punkt i den svenska tillvaron.

Stockholms-Tidningen

1940
Blyge Anton
En sjöman till häst

1941
Soliga Solberg
Snapphanar

1942
Sol över Klara
Stinsen på Lyckås

1943
Livet på landet

1944
När seklet var ungt

1945
Den glade skräddaren

1946
Sången om Gamla Sta'n

Två goda vänner.

Vem lär honom allt?

I 30 filmer har Edvard Persson presenterat tjugosex olika yrken. Minst. Men vem är det som lär den gode Edvard hur han skall göra, vem lär honom till yrkesman i filmerna? Vi frågar honom själv och han svarar: »Det gör jag själv. Jag är faktiskt mycket angelägen om att göra allting på rätt sätt, så att jag brukar fråga yrkesmän till råds. Detta är ju egentligen regissörens uppgift, jag menar att visa skådespelarna hur de skall bete sig, men det skadar inte att man också själv lär sig sådana där viktiga detaljer. Och det brukar jag som sagt göra genom att vända mig till någon yrkesman. Skall jag vara bagare i en film, kanske jag kliver in i bageriet och hälsar på hos min »hovleverantör» ifråga om kakor hemma på Stora Essingen, där jag bor, och så lär jag så mycket jag hinner med. Och skall jag spela skräddare, ja, då blir det min kostymleverantör som får stå till tjänst».

⚜

»Kalle på Spången» är den största filmsuccé Danmark hittills har haft. Premiärbiografen Nörreport (900 platser) gav 4 föreställningar om dagen och körde filmen i 86 veckor. Alla biografer i danska landsorten har kört filmen 4 till 5 gånger i repris, några ända upp till 8—10 gånger.

Spårvägen har förresten en hållplats strax utanför biografen och hållplatsen hette Nörreport. Men passagerarna frågade alltid efter »Landsvejs-Kroen» och efter ett par månader döpte spårvägsledningen om hållplatsen till — »Landevej-Kroen»! Det heter den än i dag, sju år efteråt.

⚜

Vid ett av Edvards besök uppe i Norrland kom en liten skrynklig gumma fram till honom, tittade en lång stund på hatten och sade sedan: "O, det var väl roligt att få se den lilla hatten livs levande en gång i livet."

Edvard Persson bebor en trevlig villa utanför Stockholm där han på lediga stunder pysslar i täppan.

När Edvard steg av tåget i Höganäs en gång för att fara till Folkets Park och sjunga stod det sam vanligt mycket folk på stationen för att hälsa honom välkommen. Bland dem stod också en liten flicka, hon stod i främre raden och när Edvard passerade, klappade han den lilla på huvudet och sade: "God dag, god dag, min lilla tös". Flickan vände sig genast till sin mamma och utropade helt förtjust: "Mamma, mamma, han kände igen mig från biografen!"

På hösten 1945 firade kung Christian av Danmark 75-årsjubileum. Vad var då naturligare än att Edvard Persson skulle tillkallas för att vara med. Och det var en resa att minnas. Edvard väckte nästan lika stor uppmärksamhet som kung Christian! Nästan . . . Och när Edvard så sjöng ute på Bellahöj på kvällen hade han 300.000 åhörare! Absolut publikrekord för Skandinavien. Hela intäkten gick till välgörande ändamål

Edvard Persson är en av radions populäraste röster. Här repeterar han med en barnkör.

På sin skånska gård kopplar Edvard Persson av.

Augusti är kräftornas tid. Mums!

En klassisk gudinna får sin sångarhyllning.

En lustig episod som de båda kumpanerna Edvard P. och Alvar Kraft haft, inträffade helt nyligen, sommaren 1946. Man hade uppträtt i Småland någonstans och skulle fara hem till Stockholm med nattåget. Inga sovvagnsbiljetter att få. Edvard tog resolut telefonen och ringde ned till trafikinspektören i Malmö. Jo, det var så klart att man skulle ordna biljetter. Strax innan man skulle stiga på tåget i Alvesta, fick Edvard och Alvar reda på, att det tåget inte skulle stanna i Alvesta. Månljust, Och man måste ju hem till filmningen morgonen därpå. "Vi stoppar tåget", förklarade Edvard. Sagt och gjort. Inne på stationen lånade de en röd lykta och en röd flagga och så ställde de båda sig på varsin sida om banvallen. När tåget kom fäktade de vilt och — tåget stannade. Konduktören var givetvis mycket uppretad, men när han fick se vem det var som stoppat tåget, sken han upp. Och sade: "Jaså, är det Edvard Persson, ja, se det var ju en annan sak. Hade någon annan gjort sig skyldig till ett sådant tilltag, så hade det blivit anmälan och dryga böter. Men nu ordnar vi upp saken ändå. Varsågod och stig upp så kör vi igen . . ."

Förskott

Från teatertiden i Helsingfors i Finland hämta vi detta lilla ordbyte mellan Edvard och hans dåvarande direktör:

Edvard: »Skulle jag kunna få två kronor i förskott»?

Direktören: »Två kronor, vad skall ni med så mycket pengar till?»

Edvard: »Jag tänkte få mig litet mat . . .»

Direktören: »Perkele! Vad nu då, herrn åt ju i förrgår»!

Ur Edvard P:s korrespondens:

"Innan jag skjuter mig vill jag höra efter om jag kan få låna 2.000 kronor" —

"Härmed tager jag mig friheten fråga huruvida Ni kan ha intresse av att giva mig ett lån å 10.000 kr, ev. mindre."

Alla, som sett Edvard Perssons filmer har lagt märke till hans lilla hatt, hatten som inte liknar någon annan — om den nu överhuvudtaget liknar en hatt! Det var närmast ett infall, en nyck, som gjorde att han första gången lade sig till med den huvudbonaden i en pjäs. Pjäsen blev en stor succé och Hippodromteaterns — detta var på Hippodromteatern i Malmö — chef Oscar Winge, skrockfull som alla teatermänniskor, fick då för sig att den där lilla, smått löjliga hatten betydde tur. Nästa gång man skulle ha premiär, sade därför Winge till Edvard P: "Du tar väl hatten på dig i den här pjäsen också?" Det gjorde han, d. v. s. tog hatten på och har man sett på maken, även den pjäsen blev en hejdundrande succé. Sedan talades det aldrig mer om hatten — det var en självklar sak att den skulle sitta på Edvards huvud. Den följde Edvard på hans filmkarriär också och än i dag sitter den där den skall sitta. Peppar, peppar . . .

Edvard P. deltager mycket livligt själv i utarbetandet av sina manuskript.

Tillökning i familjen.

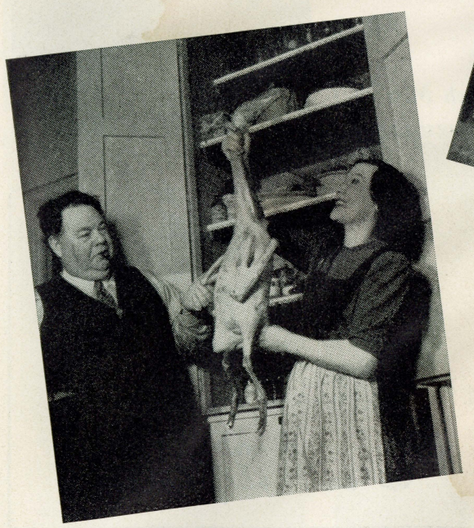
Edvard skulle sjunga i Boden en gång, men när han kom fram till festplatsen var där inget folk Edvard väntade och väntade, men något folk kom ändå inte. Han trodde då att han tagit fel på dag eller plats, men så småningom klarnade begreppen. Han var annonserad i radio samma kväll och folk satt hemma för att lyssna. För naturligtvis kunde man inte tänka sig att han skulle kunna vara på två platser på en gång och grammofon- och bandupptagningar hade man då aldrig hört talas om. . . . . .

Juletid.

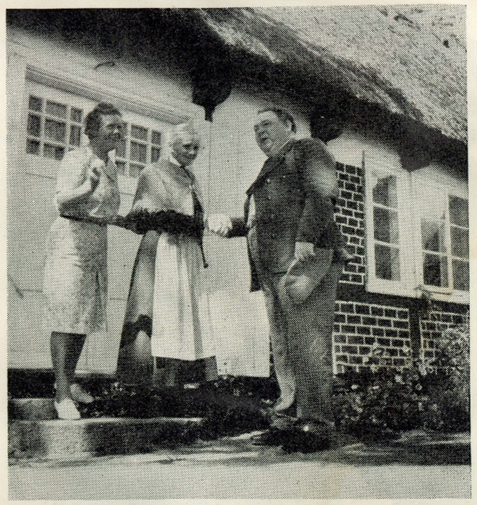

Gåsatid.

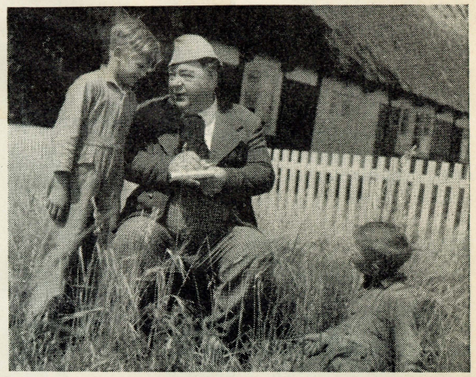
Garbo om Edvard P.

»Jag har sett en enda Edvard Persson-film och det var när jag ville se något riktigt svenskt. Och jag tyckte verkligen den var svensk.»

(Garbo i en intervju vid ankomsten till Sverige 17 juli 1946.)

Gamla som unga trivs med Edvard Persson.

I "Söder om landsvägen" Edvard Perssons första stora skånefilm, är miljön exklusivt skånsk och det har sitt speciella lilla intresse att den bondgård som i filmhandlingen äges av Edvard Persson och sålunda utgör miljön, i verkligheten är Charles Lindberghs fädernegård Gårdslösa i Smedstorp.

Erik i »Värmlänningarna» var Edvard Perssons första verkliga teaterroll. Han var 15 år då han debuterade och debuten gick av stapeln i Wäxjö. Recensionerna var utmärkta.

Edvard och Mim gör lördagsfint.

Rekvirera

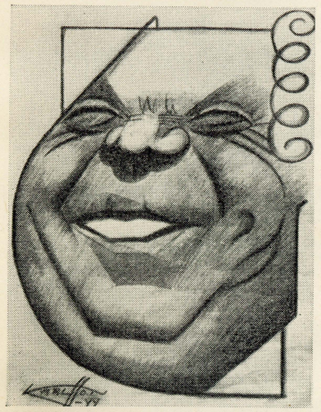
Skivor

och

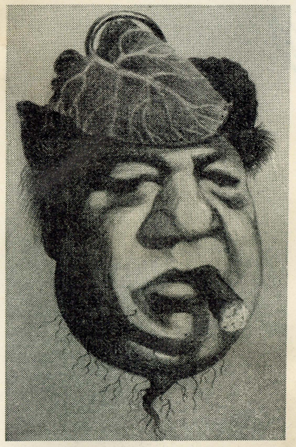
Vishäften

(se närmare programbladet)

Edvard P. i karrikatyren

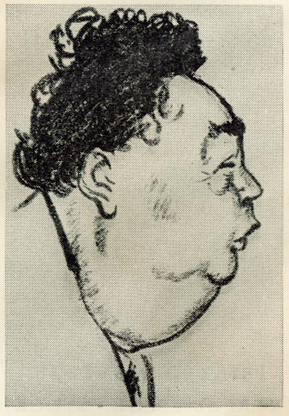

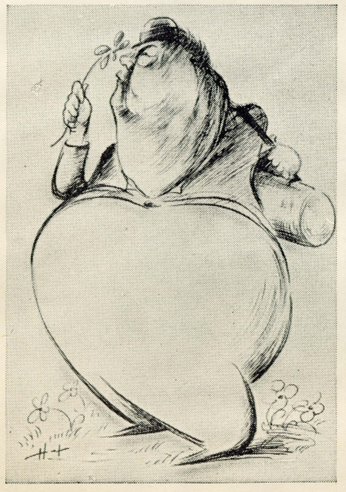

Edvard Persson är ett tacksamt objekt för ritstiftet och otaliga äro de karrikatyrer som gjorts. Här ett axplock.

Lite' grann från ovan...

PRINTED IN SWEDEN
TRYCKERI AB EPEGE - STOCKHOLM
1946

1998.11.35